רבא הכא במאי עסקינן "כגון שחלך בראשון ובשעת הילוכו בשני שכח שהלך בראשון

ובהא פליגי ת"ק סבר מקצת ידיעה כידיעה

דמיא ור"ש סבר מקצת ידיעה לאו כידיעה

דמיא אמר מר הלך בראשון ונכנס והיוה

וטבל והלך בשני ונכנס חייב אמאי חייב

הא לא הוי ליה ידיעה אמר ריש לקיש הא

מני רבי ישמטאל היא דלא בטי ידיטה בתחלה

רבי יוחנן אמר אפילו תימא רבנן כאן עשו

ספק ידיעה כידיעה סלקא דעתך כאן עשו

והוא הדין לכל התורה כולה קשיא דרבי

יוחנן אדרבי יוחנן קשיא דריש לקיש אדריש

לקיש בשלמא דר' יוחנו אדר"י לא קשיא

כאן עשו אבל בכל התורה כולה לא מאי

מעמא הכא גבי מומאה כתיב יי ונעלם ממנו

עין משפם

נר כצוח

סבי יו ב מחי פיינ מסלי שננות סלי ג ופיים סלי ס: בא ג מיי שם פיים סלי ס.

שימה ממובצת

גמרא מתני. על מה נהל על דבר שה משום בי שפות. פייה כגון הפק אפת מפק מחן וכן ספק מפק אמה מפק מנה וכן נוסנין אתצים מסק מנה הכוש לבין לוו תשה זו. המים לבין בית בית אבל אין וקוק לוכה ביתי לה. אבל אין וקוק לוכה ביתי כלל בספק אמה ובספק שות דראו לקנים או לביש לבי ברוד כלל בספק אמה ובספק שות דראו לקנים או לפוש לבי הראו לקנים או לפוש לבי אחמאה בין אידינה דרלבי ולעת הידינה ידע במה ומא ולעת הידינה שם בית המשב תאנים ספק דנבים וכן נתכ לעת חידיעה ידכ במה חטא דכתרוייהו פטר ובי יהושק סדתגן במתני בסילתיה התק דכעי דידע במה חטא וכמילהיה דריש עד דכתכוין לחטא בה. (תוס' כת"י):

-

משות האשונים

ידיעה כסוף דהכא ידיעה וראי היא שהרי ממה נפשך ככר נכנס אל המקדש כשהרא טמא. [הר"י מינאש, שבועות יט:] כאן עשו כפק ידיעה כידיעה. שהרי כשהלך

היה וכר, וכך כשהלך בשביי השני ונודע לו שהלך בו ראחו כד נעלם ממנו תכנס. [הר"י מינאש, שבועות יט:]

שכילין מיורי בספק ידיעה ואשכחן לובי ראית ליה ספק ידיעה כידיעה, משמת ליה דברידיה עדיפא ליה לאוקמה ואפיג דלית בדיהי רבותא טפי מדרבי ישמעאל.

[חריטב"א, שבועות יט:] חיכא דאמרינן רבי ישמעאל לא מהכא כעי ידיעה כתחלה מהכא קיייל, ראעיג דאי משום הן

טעמא אפשר דבעי ידיעת בית רבו כדובי, לא אשכהן דודיש הכי אלא רבי בלחוד. [הרמב"ן, שבועות יט:]

לחייב על העלם פוסאה ועל העלם מקדש. אלכא האי תעלם ממגו תרי זימני לחייב כל הכלם מומאה ועל הכלם מקדש הוא דקא דריש ליה ולאו אידיעה בונחילה. [הר"י מינאש, שבועות יט:]

ארכווקכות כרבי ישפעאל לוקפה כרבי. ולייל על כלסך דלמן ים א פיי פרים מכלי בננום כרבי ממש דחם כן בלה קשיה דריש לקיש אדר"ל

מלי למפרך נוקמה כרבי ומטעם ידיעת בית רבו" ומש"ה חייב דהוה ליה ידיעת בית רבו ורבי סבר שמה ידיעה אלא הכי פריך אדמוקמת

ליה כרבי ישמעאל ומוקמת ליה בלא ידיעה כלל לוקמה כרבי ובידיעת מקלת כמו ידיעת ספק דסבר רבי שמה ידיעה": הא מתניתין היא דתנן בר. והקשה הרב רי שמואל מווארדו"ן והיכי מוכח מהאי מתניתין דמייתי דרבי ישמעאל לא בעי ידיעה בתחלה לעולם אימא לך דבעים אי משום דמפיק ונעלם ונעלם לדרשה החריתי הא חזיט רבי דסבר ידיעת בית רבו שחה ידינוה ובעי ידינות בית רבו פע"ג דמפיה ונעלם ונעלם להעלם טומאה ולהעלם מקדם" כמו הכא ומכל מקום בעי ידיעת בית רבו ממשמעות ונעלם מכלל שידע כבר ויש לומר בשלמה רבי אשכחנה בעלמה דבעי ידיעת בית רבו א"כ גבי מקדש וטומאה נמי בעי להש אבל רבי ישמעאל לא אשכחנא בשום דוכתא דבעי ידיעת בית רבו ועוד יש לומר א"כ הוה ליה למימר בהדיא וועלם מכלל שידע כבר:

והוא שמא ידיעה דאית בה נמי ספק חייב ווא שכא ידיעה דאית בה גמי ספק חייב באיני ו*וענט חמני טיוע כמי:* קרא אבל בכל התורה כולה כתיב ⁹או הודע אליו חמאתו אי אית ליה ידיעה דיאפש ידיש בההדה אפל הוא דמחייב אלא לר"ל קשיא אדמוקים לה כר' ישמעאל לוקמה כרבי הא קמ"ל דר' ישמעאל נמים לא בעי ידיעה בתחלה הא מתניתון היא דתנן סרבי ישמעאל אומר ™ ונעלם י [ונעלם] (ממנו) שתי פעמים לחייב על העלם מומאה ועל העלם מקדש אצמרך פלקא דעתך אמינא מקרא לית ליה מגמרא אית ליה קמיל כותני' חלב ונותר לפניו ואכל אחד מהן ואינו יודע איזה מהן אכל אשתו נדה ואחותו עמו בבית שנג באחת מהן ואינו יודע באיזו מהן שנג שבת ויום הכיפורים ⁹ ועשה מלאכה בין השמשות ואינו יודע באיזה מהן עשה רבי אליעזר מחייב חמאת "ורבי יהושע פומר. א"ר יוסי לא נחלקו על העושה מלאכה בין השמשות שהוא פטור שאני אומר מקצת (וּ) עשה היום ומקצת עשה למחר על מה נחלקו על העושה מלאכה בתוך היום ואינו יודע אם בשבת עשה אם ביוה"כ עשה או על העושה ואינו יודע מעין איזו מלאכה עשה שרבי אליעזר מחייב חמאת ורכי יהושע פומר א"ר יהודה פומרו היה רבי יהושע אף מאשם תלוי ר' שמעון ור' שמעון שזורי אומרים לא נחלקו על דבר שהוא משם אחד שהוא חייב על מה נחלקו על דבר שהוא משום כ' שמות שרבי אליעזר מחייב חמאת ורבי יהושע פומר א"ר יהודה אפילו נתכוון ללקום תאנים וליקם ענבים ענבים וליקם תאנים שחורות וליקם לבנות לבנות וליקט שחורות ר"א מחיב חמאת ור' יהושע פומר (3) [אמר ר"שק] תמיהגי אם פמר בה ר' יהושע א"כ למה נאמר G אשר חמא בה פרט למתעסק: "גמ" תניא א"ר אליעזר ? מה נפשך אי חלב אכל חייב אי נותר אכל חייב אי אשתו נדה בעל חייב אי אחותו בעל חייב אי בשבת עשה מלאכה חייב אי ביה"כ עשה מלאכה חיים אמר לו רבי יהושע הרי הוא אומר אשר חמא בה עד שיודע לו במה חמא ורבי אליעזר האי בה מאי עביד ליה מיבעי ליה 🌣 פרט למתעסק

> בנתכוין לזו ועשה את זו, דבה דכתיב בקרא בין אידיעה בין אמטאה היא, לרי יהושע עד שיתכוון לחטוא בה ולעת הידיעה ידע במה חטא, ולרכי אליעור כיון שנתכוון לדבר שיש בו סטא ולעת ידיעה טדע לו שמטא סגי: אדר יהודה בר. בגמרא מפרש מאי פלוגתיה דרכי יהודה עלייהו: ותמיה אני אם פטר בה. כלומר על מה פטר כה רבי יהושע הלה נמכוון על דבר האסור: א"ב. דמסעסק כי האי גוונה חייב למה נאמר בה: פרש לשתעסק. בהיתרה כגון לחסוך את התלוש וחתך את התחובר, אבל זה התחשסק באיסור חייב: בכז' מבעי דיה פרט דפתעסק. הגון נחכוון לזו ועשה אחרת. ואי קשיאי אס כן דר"א אים ליה דרג נחמן האי בה דדריש ר' אליעזר פרט למתפסק לא לריך דממלאכת מחשבת דמייתי רב נחמן מלי למילף, גראה לי "א לית ליה דרב נחמן דדרים מלאכת מחשבת אסרה חורה דלא משמע ליה ההיא דרשא, ולא מייתי דרב נחמן אלא משום דאמר בהדים דמתעסק בשבת פטור, אבל לרבי יהושע דדריש אשר חטא בה עד שיוודע לו במה חטא איהו דריש כרב נחמן מלאכם מתשבת אסרה סורה":

שמעון פופר בזו. לשני טומאות נינהו אכל חדא וחדא כניסה איכא למימר שביל זה הוא הטהור, והילכך ליכא ידיעה ודאית בתהלה, ובטומחת מקדם בעינן ידיעה בתחלה ובסוף והעלם בנתים". ות"ק דמהייב מפרק טעמיה לקמן: האפידו בקבייתא. בסרחי קמייחס בסמיה, והם שיכל ידיעה ודלים (ג) רבי שמעון פומר בזו ר"ש בן יהודה פומר מסריסי: שבה בכולן משום רבי שמעון ואפילו בקמייתא אמר

בכניסה בראשון. ופף על גב דעומפה ודפים היה מיהה ליכה אלה מקצת הידיעה דשכה את הראשון: ובדא פליגי. הני תרי תנאי אליבא דרי שמעון: ת"כ אליכא דר׳ שמעון לא פטרו אלא בבתרייתא, דאילו בקמייתא כיון דממה נפשך איכא טומאה ידיעהם ודאית שהלך בשניהם אף על פי ששכח שהלך בראשון אפילו הכי מקצת ידיעה כידיעה והוה ליה ידיעה בתחלה, אבל בבתרייתה ליכה ידיעה דו ודחים: ור' שמעון בן יהודה כבר. אף על גב דטומחת ידיעה פו ודחית היה כיון דליכא אלא מקצם ידיעה כמאן דליסיה דמיה: ד' ישמשאל בו'. בפרק שני לסבועות (קף ת:): וקשוא דריש לקיש אדריש לקיש. לממחי למ אוקמה כרבי ולימא ידיעת ספק כולמי: ונעלם והוא ממא. משמע מף על גב דאיכא קלת העלמה בטומאה חייב: ונעוב בוי. מדאפיק הני תרי ונעלם להך דרשה הלמה לית ליה ידיעה בתחלה, דידיעת טומאה דבעי במחלה ובסוף לא מפקא אלא מהנך חרי ונעלם כדחמרן בפ"ק דשבועות (דף ד.): מתנר' חלב ונותר לפניו. וכסבור שניהן שומן דהיתרה: אשתו גדה ואחותו עמו בבית. כל על הממח כסבור זו חשתו וכסבור שטהורה היה, ינמנא שאשתו היתה נדה ועוד ספח על אחו מהן כא: ורי יהושע פושר. מפרש בגמרא (ד) אשר חטא בה עד שיודע לו במה מטא: או שעשה. מלחכה בשבת וחינו יודע חיזו מלחכה עשה אם מרש אם זרע: אה מאשם תקוי, מפרש בגמ': לא נחלכו. כ' אליעזר דאמר לא בעינן שידע במה סטא ור׳ יהושע דאמר בעינו שידע כמה חמה: על דבר שהוא משם אחד. כגון שתי אילטת של מין אחד לפניו ולא ידע אם מזה לקט אם מזה: שהוא חייב. שהרי ידע כמה מטא אחו מלחכה עשה שבלקיטת תחנים חטח: על מה נחלקו על דבר שהוא משום שני שמות. כגון ספק קלר ספק טחן, אי נמי ספק תאנים ספק ענבים, וכן

עיין כתובות כז, תו ובמהרש"ל ב שבושות דף יד: (2) פיין בכ, קוד. (2) פיין בכ, קוד. תודיה חלבי, (2) שנושות יה: הוליות ה, (3) שבושות (3) ב., ז) [וע' חום' סנהדרין סב: "ה להגביה], **ש)** ביין שבוצות להגניה, ב. ס) עיין שבועות יכ ה נוקמה, י) שבועות ה

הגהות הב"ח

משנה כחני חומרזהות מלאכת מסה וכר וחינו סוכע פוער א"ר יהודה ל זמיהני אם פער: (ב) רש"י "זם ואפי וכו' ודאיה הפ"ד מה"כ מ"ה הילוכו בשני כו׳

תורה אור השלם ה או נפש אשר תגע בכל בר ספא או בנבלת תנה צטאה או בנבלת בהמה יסא ונעלם מסני והיא שמא ואשם: ורפיא ה. בן או הודע אַלָּיו הַטְאַתוּ מַּ זַשְׁר הַטָּא בָּהּ וְהָבִיא אַת שְעִיר עִוִים וָכָר

אוֹ כִי זגע בַּשְּׁמְאַת אָרֶם לל בַּמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִשְׁמָא זָה וְנֵעְלָם מִשְּׁנוּ וְהוּא יָדֵע ואשם: ויסיא ה, נן

הגהות וציונים

תיבת "נפי" ליתא (שברעות (רש"ט), וכ"ה כאן ברנמ"ה ובא' הכת"י, (ועיי: נרולינ): כן נוסף עים בהייו בגירסת הרמבים וחרעיב. לפנינו במשנה הנירסא "אמר ר" הודה תמיהני" וכן הגיה וב"ח. והש"מ גרם ע"פ רש"י בית, השים גרם עים רשיי.

הרגמיה יורי יהרשע כוטר

הרגמיה יורי יהרשע כוטר

גירסא זו הוא מדברי רי

הרה (עיין תוסי לקסן כ.

להמשניה) ובאחרונים דו

להמשניה) ובאחרונים דו

להמשניה) ובאחרונים דו

אור ביצור ביצור ביצור ביצור ביצור ביצור ביצור ביצור לו

אור אור עים

"בוצור ביצור ביצו וחשק שלמה): **ג]** איכא ת מומאה ודאיה דן דינה מומאה וסחו לאם המסוב להמסוב מה משבת אסרה הדריה דניתם בידים מספ. ז] דכשי דדיעת בידים מצור בידים להיים בידים מצור דבשה מידים המספר מצור בידים בידים המספר בידים ביד

היים שמש של אל שני מה המישה אל לנגין טומאת מקדם. וראה לשון החוסי בשבועות ב. דיה אי, ושם ם. דיה רבי ישמעאל. ועיין בעולת שלמה שביה הגירסא שלפנינו (וראה תוסי הראיש שבועות ב. דיה אי, ושם ם. דיה רבי ישמעאל. ועיין בעולת שלמה היותה ביל המוס לשה אחרון בריי ועולם רובן הלמון ועביין לזו רבי היה לו לחשי לומה, וכמו שמפוש הוולף: ¶ בסמכיי. וודיה ברינון מעמבה או משלה במשה, איוו הולדה של אב מלאכה צפה (ועיין רשיי וערוליני): ¶ בחברי רבינו ביאה מסיה אדל ריש סוורי איכ למה נאפר וכר זר יהודה השוב לו ברש למתעסק (מלייון): "אן הרבי בעולה משה. בעול בתאור ביות אתר החובה אחרותיי ווכל הרצו, ולעניו חולק הרבור ביע בוריו ניכה בשימן: